

Kedves Olvasóink!

„Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkeztek, és bőségben éljete, minden jó cselekedetre” (1Korinthus 9,8).

Az elmúlt évben sok területen tapasztalhattuk meg a gazdasági válság hatását. Megszűnt munkahelyek, befagyasztott bérek, növekvő árak mindenkit rosszul érintenek. Sajnos, az Alapítványunkhoz befolyt adományok összege is jelentősen csökkent az elmúlt évekhez képest.

Ebben a helyzetben – úgy gondolom – különösen is fontos elhinnünk a fenti ige üzenetét: Isten hatalmas arra, hogy ránk árassza kegyelmét, és betöltse minden szükségünket. Néhány tényre hadd hívjam fel a testvérek figyelmét ennek az igének a kapcsán:

1. Istennél nincs válság! Az Ő hatalma és gazdagsága változatlan.

2. Még ha nehezebb helyzetbe kerülünk is, és bizonyos igényeinkről le kell mondanunk, Isten azt ígéri, hogy szükségünket be fogja tölteni! Álljunk rá hittel erre az ígéreteré!

3. Ha Isten meg is engedi ezekben az években, hogy pénzügyileg nehezebb helyzetbe kerüljünk, az Ő kegyelme nem változik felénk, hiszen Krisztus áldozata miatt szeret bennünket. Ezért szeretete ma éppolyan erős irántunk, mint tegnap, vagy tavaly volt. Talán épp azért enged nehéz helyzetbe bennünket, hogy meglássuk: az addig természetesen vett jólétünk nem a mi érdemünk, hanem kegyelme ajándéka, amit így is kellene kezelnünk, és hálaadással élni vele, szolgálva egymásnak!

4. Isten olyan állapotban tart bennünket, hogy bőségesen van lehetőségünk mindenféle jó cselekedetre.

Nem biztos, hogy bőségünk van anyagiakban, de a jó cselekedetre igen. És ez, azt hiszem, sokkal értékesebb. Aki látja és megéli ezt a jó cselekedetre való gazdagságot, az boldog ember.

Legyünk hálásak Isten végtelen hatalmáért, Krisztusban kapott gondoskodó kegyelméért, és legyünk nyitottak, keressük azokat a jó cselekedeteket, amelyekre alkalmassá tett bennünket Isten, szolgáljunk egymásnak és másoknak mindazokkal a képességeinkkel, adottságainkkal, ajándékokkal, amelyeket Istentől kaptunk.

Visszatekintve a az elmúlt évre: hálásak vagyunk a testvérek mindennemű támogatásáért, akár imádságban, akár anyagiakban, akár önkéntes szolgálataikkal álltak a missziói munka mögött!

Kérjük, hogy jövőre is támogassák szolgálatunkat, tegyék lehetővé, hogy részesei lehessünk Isten országa építésének!

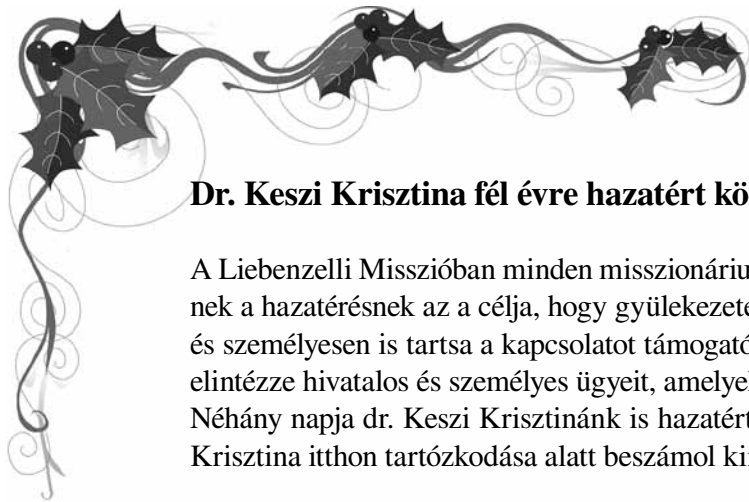
Áldott ünnepeket kívánunk minden kedves Olvasónknak!

Tartalom:

Az aktuális téma – A misszió és a pénz	3
Közép-Ázsia - A gazdag nyugatiak	3
Burundi - Isten előtti felelősséggel	4
Németország - Áldás	6
Ecuador - A valódi gazdagság	7
Szudán - Gazdagság Dél-Szudánban	8
Malawi - Szegényes körülmények	9
Zambia - Bölcsesség és higgadtság	10
Spanyolország - „Gazdag lesz, aki ajándékoz, aki az Istentől rábízott szeretetet, időt és pénzt nem tartja meg magának.”	11
Mikronézia - Teljesen más elvek a pénzkezelésben ..	12
Zambia - Takarékoság zambiai módra	13
Pápua Új-Guinea - A szigetlakóknak is szükségük van készpénzre	14

Sípos Alpár Szabolcs

Dr. Keszi Krisztina fél évre hazatért közel négy éves Zambiai szolgálata után

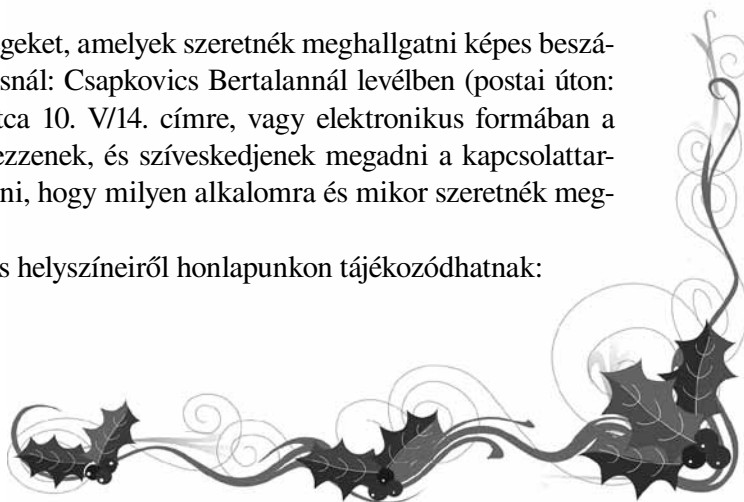
A Liebenzelli Misszióban minden misszionárius egy-egy négyéves időszak után hazatér. Ennek a hazatérésnek az a célja, hogy gyülekezetekben beszámoljon kint végzett szolgálatáról, és személyesen is tartsa a kapcsolatot támogatóival, valamint, hogy találkozzon családjával, elintézzze hivatalos és személyes ügyeit, amelyeket csak hazájában tud elintézni. Néhány napja dr. Keszi Krisztinánk is hazatért zambiai missziói szolgálatából egy fél évre. Krisztina itthon tartózkodása alatt beszámol kint végzett szolgálatáról.

Mindazoknak a gyülekezeteknek, amelyek meg szeretnék hívni egy missziói beszámolóra, a következő időszakokra lehet még meghívni:

2010. január 10–24-ig
2010. február 1–7-ig

Kérjük azokat a gyülekezeteket, közösségeket, amelyek szeretnék meghallgatni képes beszámolóját, hogy az Alapítvány munkatársánál: Csapkovics Bertalannál levélben (postai úton: 1039 Budapest, Hollós Korvin Lajos utca 10. V/14. címre, vagy elektronikus formában a csapkovicsb@gmail.com címre) jelentkezzenek, és szíveskedjenek megadni a kapcsolattartó nevét és telefonszámát, valamint jelezni, hogy milyen alkalomra és mikor szeretnék meghívni Krisztinát.

Krisztina beszámolóinak időpontjairól és helyszíneiről honlapunkon tájékozódhatnak:
www.liebenzell.hu

A KÖVETKEZŐ HÍRADÁST KAPTUK ECUADORBÓL, LUZ GYÖNGYVÉRTŐL:

„Sajnos, Ecuadorban a nagy szárazság miatt országos rendkívüli állapotot rendeltek el. Mivel nem esett régen eső, vagy amikor esett, akkor csak kevés, az áramot termelő erőművek le vannak apadva. Az eddigi saccolások szerint, márciusig (közben persze kellene, hogy essen az eső) rendkívüli állapotot fognak tartani. Már megkezdődött, ez azt jelenti, hogy a város fel van osztva szektorokra és meg van szabva, hogy a nap melyik időszakában van áram, a maradék időben áram nélkül vagyunk. Ma pl. reggel hattól déli egy óráig áram nélkül voltunk. Minden-

nap, van, hogy kétszer is kikapcsolják az áramot. Ma pl. bemondták, hogy a mi szektorunkban reggel 6-tól 10 óráig nem lesz áram, de az áram csak egykor jött vissza. Sajnos, nincs más megoldás, persze ez az intézkedés rengeteg anyagi kárral jár. Az összes irodai munka, fagyasztók, üzletek, iskolák, árammal dolgozó gyárak... érintve vannak. A közlekedésről nem is szólva, kikapcsolt közlekedési lámpák mellett óriási káosz uralkodik. Imádkozunk, hogy Isten küldjön esőt, és sokat. Sajnos, az erőművek nagyon régi és kezdetleges módszerekkel vannak építve, de a je-

lenlegi gazdasági krízis mellett az országnak nincsen pénze újabb és modernebb erőművek építésére.

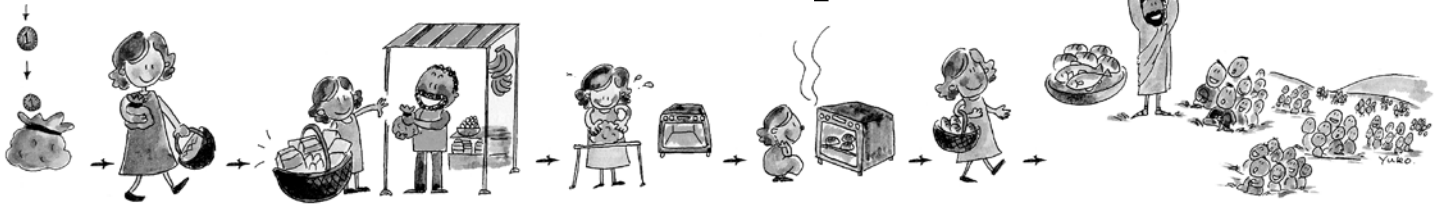
Kérlek, imádkozzatok, hogy Isten megkönyörüljön ezen az egyébként is nagy szegénységben élő országon!

Tudjuk, hogy a mi Urunk az időjárásnak is Ura!”

„Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének... aztán ismét imádkozott és az ég esőt adott...” (Jakab 5,16–18).

A misszió és a pénz

– Az igazat megvallva az elmúlt több mint 30 évben, amióta Jézussal járok, sokkal többet gondoltam a pénzre és a karrierre, mint az Úr Jézusra – vallotta be nemrég egy barátom. Őszinte és nyílt szavai pontosan a lapunk témájában rejülő ellentmondást fogalmazták meg. Nem azért foglalkoztatnak túlságosan az anyagiak, mintha hiányt szenvednének, hanem azért, mert minket, keresztyéneket, ugyanolyan könnyen elkápráztat és magával ragad az anyagiak csillogása, mint Isten nélkül élő embertársainkat.

Jelen számunkban a legtöbb cikk olyan országokról szól, ahol az emberek jóval szegényebbek, mint mi Európában. Nem azért válogattunk így a tudósítások között, hogy rossz lelkiismeretet keltsünk az olvasókban, hanem azért, hogy látókörünket szélesítsük.

Az újság lapjairól megtudhatjuk, hogyan oldják meg mások a pénzkérdést, hogyan fogadják helyzetüket, hogyan harcolnak, vallanak kudarcot, de ugyanakkor azt is, hogyan tapasztalják meg Isten gondoskodását.

Akik hosszabb időt töltöttek a föld szegényebb részein, azoknak a legnagyobb lecke, a legnagyobb tanulság a tudatosabb élet; és nagyobb hála tölti el szívünket európai életünk „hétköznapi” dolgaiért.

Kiadványunk olvasása közben arra bátorítjuk Olvasóinkat, hogy mosolyogjanak, csodálkozzanak rá a dolgokra, és legyenek hálásak a körülményeikért. Ám ezzel a rázós témával kapcsolatban ennél többet kívánok Önöknek: amikor Marion Engstler Malawiból arról tudósít, hogy egy családnak azért kell elköltöznie, mert nyomorúságos hajlékuk bérleti díjára alig tudják előteremteni a havi 2 eurót, mégis tudnak háladalt énekelni Istennek, akkor biztosan hálásak leszünk helyzetünkért.

Amikor Simon Hermann Mánuszról arról számol be, hogy egy gyülekezetben eddig csak az özvegyek adakoztak a misszióra, azt kívánom, hogy ne csak megdöbbenést érezzünk.

Azt kívánom, hogy ez a szám indítsa minket a tulajdonától való egészséges függetlenségre.

Isten segítsen minket abban, hogy úgy bánjunk a pénzzel, ahogyan valóban kedves az Úrnak, ami Őt dicsőíti, országát építi, s amiben örömmel járhatjuk utunkat.

Azt kívánom minden olvasónknak, hogy ez a lap olyan indíttatást adjon, amiből tettek lesznek. Isten áldja meg minden olvasónkat ebben a munkában!

Szívélyes üdvözlettel

Martin Auch

Missziói igazgató

KÖZÉP-ÁZSIA

A gazdag nyugatiak

– Nem tudok érted menni. Az autó egyik kereke defektes lett!

Amikor a feleségem felhívott, ezt a nem éppen örvendetes hírt közölte velem. Bár csak egy kilyukadt gumiról volt szó –, ha az ember újonc egy idegen országban, abban reménykedik, hogy ilyen defektek nem következnek be.

Miután egy napig a pótkeréssel jártuk a vidéket, elhatároztuk, hogy saját szakállunkra nekiindulunk és megcsináltatjuk a kilyu-

kadt kerékgumit. Az ilyen akciók nálunk még mindig a „kaland” rovatba tartoznak. Nyelvismereteink még nagyon csekélyek, oroszul is alig tudunk, úgyhogy előbb vagy utóbb mindenki rájön: „Ezek nem oroszok, hanem nyugatiak, tehát sok-sok pénzük van!”

Az első szerelőműhelyben nem tudtak segíteni, ezért megkíséreltük, hogy annál a benzinkút-nál kérjünk segítséget, ahol tanakolni szoktunk. Ott már ismernek:

mi vagyunk a németek, akik nem tudnak oroszul, de „egy kicsit már tudnak” az ország nyelvén. Egy jó órát eltöltöttünk náluk annak ellenére, hogy csak egy kis javításról volt szó. A benzinkút személyzetét tulajdonképpen inkább érdekelte a németekkel való beszélgetés, mint a kerék megjavítása. Egyikük hálászni hívott, ami viszont nagyon kedves dolog volt tőle. Aztán valamikor behívtak a tartózkodási helyükre, ahol egy langyos rizsből és

húsból készült étellel félig telt fazék és három félig telt teás bögre állt az asztalon. És jött, aminek jönnie kellett....Szabályosan kényszerítettek, hogy a fazekukból együnk és a bögréjükből igyunk. Ilyen a helyiek vendégszeretete – mindent megosztanak a vendéggel, még az evőeszközt is! Néhány illendőségből legyűrt falat után végre újra rátérhettünk „látogató-

szul, nem lehetett ilyen magas összeget látni. Óvatos pillantást vettem a táblára és megkérdeztem, hogyan jött ki ekkora összeg. Az volt a benyomásom, hogy kérdésem zavarba hozta embereimet, de közös erőfeszítéssel és különböző számok kombinációjával összehozták a mondott összeget. Anélkül, hogy a témát tovább feszegettük volna, és az újonnan szerzett ismerets-

ráságot kötni és ki az, akit csak a pénzünk érdekel?

Valóban jó, hogy még nem állunk gyülekezeti szolgálatban és a nyelvtanulás miatt „türelmi időt” nyertünk. Így megismerhetjük ezt a másfajta kultúrát, és beletanulhunk az itteni életbe. Az emberek finoman éreztetik velünk, hogy elvárják tőlünk vagy legalább is remélik, hogy pénzt kapnak tőlünk, pedig még nem is tudják, mi lesz itt a feladatunk. Gyakran nem tudjuk, mi a legjobb módja vagy mi a helyes mérték, hogyan segítsünk az embereknek anélkül, hogy irigység vagy függőség alakulna ki ebből. Fontosnak tartjuk, hogy „helyesen” segítsünk nekik, és megalapozzuk a világ legjobb üzenetének az átadását.

Valószínűleg még jó néhány hibából kell majd tanulnunk, tapasztalatokat gyűjtenünk. Hálásak vagyunk önöknek, ha értünk, újoncokért imádkoznak, hogy Isten mindig adjon kellő bölcsességet a legkülönbözőbb helyzetekben.

Matthias

sunk” tulajdonképpen céljára, és a pénztárhoz hívtak. Előtte egy ot-tani barátunknál megérdeklődtem, hogy kb. mennyibe kerül egy ilyen javítás. Ezért némileg meglepődtem, amikor az összeg háromszorosát követelték. Egyébként pedig azon a táblán, amelyen a szolgáltatások tarifái álltak or-

get veszélyeztettem volna, odaad-tam nekik a pénzt – elvégre mi vagyunk a gazdag nyugatiak, nem!?!)

Helyes volt, amit tettem vagy sem? Mi rejtőzött a halászásra vagy az evésre való meghívás mögött? Még nem könnyű nekünk egy ismeretségnél az igazi szándékot felfedezni. Kikkel érdemes valódi ba-

Matthias és Christine:
a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Matthias asztalos, Christine általános iskolai tanárnő volt. 2008 októbere óta élnek Közép-Ázsiában, jelenleg a nyelvet tanulják

BURUNDI

Isten előtti felelősséggel

Gyermekkoromban megtanultam, hogy a gyermekórára pénzt vigyek magammal és bedobjam a perselybe, amelyben misszionáriusoknak gyűjtöttek adományokat. Természetesen tartottam az adakozást a misszióra, és a pénzt mindig édesanyám adta rá a kezembe. Egy nap azonban már a saját pénzemről volt szó:

– Tabea, tulajdonképpen mit teszel a konfirmációra kapott pénz-

zel? Gondoltál már arra, hogy a tizedet adománynak add oda?

Kissé keserűen válaszoltam anyám kérdésére. Miért avatkozik bele a pénzügyeimbe? Egyáltalán miért adjak tizedet? Fontos ez? Megdöbbenésem ellenére nem hagyott nyugodni a kérdés, és hosszan fontolgattam, hogyan bánhatok helyesen a pénzzel.

Ma nagyon örülök, hogy már akkor megtanultam: a pénz Isten ajándéka,

nem sajátíthatom ki magamnak. Olyan példaképeket láttam, akiktől megtanultam, hogyan kell a pénzt kezelni. Nemcsak akkor tanulhattam meg egyet-mást, ma is mindig találkozom olyan emberekkel, akik életükkel példát mutatnak, mit jelent Isten ügyéért harcolni a rendelkezésünkre álló eszközökkel.

Férjemmel, Alexanderrel Kana-dában készültünk jövődöbeli missziói országunkra, Burundira, ahol a

pénzzel kapcsolatban két elgondolkoztató élmény hatott ránk. Ezekből néhány dolgot jól megtanultunk.

Adjunk szívesen abból, ami rendelkezésünkre áll:

A kanadai menekültotthonban Jane-nel ismerkedtünk meg, aki unokahúgával és két rokonával menekült el hazájából. Gyakori beszélgetéseink során megtudtuk, hogy keresztyén. Az is kiderült, hogy nincs sok pénze, és igyekszik a legszükségesebből kijönni. Idővel talált egy lakást, és amikor a menekültotthontól búcsúzott, meghívott új lakásába:

– Feltétlenül meg kell látogatnotok minket, mielőtt elmentek.

Másoktól tudtuk meg, hogy majdnem minden pénzük ráment a lakbérre, és nem sok maradt élelemre. Hazarepülésünk előtt még felkerestük, mert nagyon várta látogatásunkat. A lakás a legszükségesebb bútorokkal volt berendezve. Jane kitett magáért, és remek ebédet szolgált fel nekünk.

Mivel tudtuk, hogy ennek az asszonynak nem sok marad a megélhetésre, vendégszeretete nagyon megható. Felejthetetlen délutánt szerzett.

Isten előtti felelősséggel bánjak a pénzzel

A mai napig kapcsolatban állunk egy Burundiból származó kanadai családdal, amelyet többször meglátogattunk. Az asszony elmondta nekünk, hogyan

próbál Kanadában adománygyűjtéseket szervezni, a Burundiban élő özvegyek és árvák megsegítésére.

– Tudjátok, én most itt élek, és nekünk jut elég pénz a megélhetésre – mondta –, Burundiban pedig az emberek még a legszükségesebbet sem engedhetik meg maguknak. Ezért természetesnek tartom, hogy a magam módján hozzájáruljak néhány ottoni ember megsegítéséhez.

Saját anyagi eszközeivel támogatja a rászorulókat Burundiban, de Kanadában is elindított különböző adománygyűjtési akciókat, hogy másokat tájékoztasson a szükségéről, és pénzt tudjon küldeni. Nemrég írta, hogy most nagyobb összeget gyűjtött össze, amelyet afrikai hazájába küld özvegyeknek és árváknak.

Ilyen és más tapasztalatokon okulva a következőket határoztuk el:

– Szeretnénk másoknak példát mutatni, és jól bánni a pénzzel.

– A mindennapokban szeretnénk felelősséggel kezelni a pénzt, és min-

– Adakozásunkat a szeretet hasa át.

Jövő év elején utazunk ki Burundiba. Amint odaérkezünk, hamar kiderül, hogy a legtöbb burundihoz képest sok pénzzel rendelkezünk. Komoly feladatot jelent majd, hogy pénzünkkel helyesen bánjunk. Nem tudunk minden emberen segíteni, és mégis szeretnénk felelősen bánni a ránk bízott javakkal. Szeretnénk gyakorolni a szeretetet mindazzal, amit teszünk és adunk. A mindennapi életben ott akarunk segíteni, ahol arra valóban szükség van.

Önöknek és magunknak is azt kívánjuk, hogy tapasztalhassuk Istenünk áldását adakozásunkon.

Tabea Biskup

Ötletek:

Az elmúlt hónapokban néhány gyakorlati ötletet ismertünk meg, hogyan lehet pénzt gyűjteni a misszió számára:

– Születésnap ünnepségeken perelyt állítottak fel, amelybe a vendégek születésnap ajándékok helyett pénzt tehetek a missziói munkára.

– Az egyik gyülekezetben különböző holmikát lehetett leadni, amelyeket azután a bolhapiacra értékesítettek a misszió javára.

– Egyes gyerekcsoportok pénzt gyűjtenek. Amikor egy bizonyos összeg összegyűlik, vezetőjük még hozzátesz valamennyit. Ez arra sarkallja a gyerekeket, hogy ne felejtsek el elhozni a maguk adományát.

– Mások szívesen barkácsolnak, és ötletes dolgokat állítanak elő, amelyeket aztán egy gyülekezeti napon vagy más összejövetelen árusítanak.

Alexander és Tabea Biskup: egy lányuk van. Érettségi után elvégezték a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumát, majd hét hónapos kulturális gyakorlaton voltak Kanadában 2008 szeptemberétől 2009 decemberéig Franciaországban, nyelviskolában tanulnak. Burundiba való kiutazásuk tervezett időpontja 2010 eleje. Tabea a képzés előtt a bibliaiskolában dolgozott mint nevelőnő.

Áldás

2004 és 2008 között Tajvanon éltünk. Nagyon érdekes volt, hogy a cu-fu szó többször fordult elő a hétköznapi nyelvhasználatban, mint a szó magyar megfelelője, vagyis az „áldás” szó nálunk. A „cu” jelentése: gratulálni, valakinek valami jót kívánni. A „fu”: jó szerencse. Az áldás szó a reklámoktól kezdve az ünnepi alkalma-
kig mindenütt helyet kap.

Egyrészt nagy örömet jelentett ez a felfedezés, mert nekünk, keresztyéneknek Isten áldása az egyik legfontosabb dolog. Másrészt azonban egyre inkább azt láttuk, hogy ez az „áldás” még a keresztyének számára is kisebb-nagyobb mértékben a kézzel fogható dolgokat, a pénzt, a jólétet jelenti, és csak kevésbé vonatkozik Isten országára, Isten közelségére.

Ha a gyülekezetben „áldásról” beszéltünk, ami gyakran előfordult, akkor általában Ábrahám és az ősatyák kerültek szóba, hiszen az ő életükben Isten áldásának látható jele volt a sok nyáj és az egyre növekvő gazdagság. Ez a kézzelfogható, anyagilag érezhető „áldás”, megfigyeléseink szerint sokakat késztetett arra, hogy a keresztyén hit iránt érdeklődjenek és megkeresztelkedjenek. Azt remélték, hogy Isten – ha leegyszerűsítve fejezzük ki – boldoggá, gazdaggá teszi majd, és egészséggel ajándékozza meg őket.

Igy természetesen ezek közül az érdeklődők közül néhányan hamarosan elmaradoztak a gyülekezetből, ha a remélt (anyagi) áldás nem érkezett meg.

A kínai népi gondolkodás szerint – ami a tajvaniak nagy többségének a gondolkodására kihat – a vallás és a pénz szorosan összefügg. Aki valamilyen egyházi „szolgáltatást” szeretne igénybe venni (például temetésre papot hívat), annak fizetnie kell. Felfogásuk szerint még az elhunytaknak is pénzre van szükségük a túlvilágon, amihez az úgynevezett „szellem-pénz” elégetésével jutnak hozzá. Amikor egy Németországban élő, a keresztyén hit iránt érdeklődő tajvanit meg-

kérdeztünk, nincs-e valamilyen imakérése, először nagyon értetlenül fogadta a kérdést. Később rájöttünk, hogy azt gondolta, a közbenjáró imádságért számlát állítunk ki, mint azt a kínai népi hiedelmekben tapasztalta.

Ilyen gondolkodással a tajvani keresztyének számára természetesen nehéz, rendezett viszonyba kerülni a pénzzel. Nehéz megérteniük, hogy létezik kézzel nem fogható áldás is.

Ám akár Ázsiában, akár Európában mi, keresztyének Isten országának abban az erőterében élünk, ami Jézus Krisztusban jelent meg. Tapasztaljuk ugyan Isten érezhető áldásait, ám tudjuk, hogy azok majd csak az örökkévalóságban teljesednek ki. A keresztyén élethez ezen a földön hozzátartozik a fájdalom, a betegség és a szomorúság.

Minket, keresztyéneket mindig az a veszély fenyeget, hogy a két véglet között elveszítjük az egyensúlyt. Ha ma a Németországban műholdról fogható keresztyén tévécsatornákat nézzük, ott is láthatjuk, hogy nagyon sokan nem csak Tajvanon, hanem nálunk sem akarnak várni Isten országának eljöveteleig, hanem már itt és most szeretnének „mindent”.

Nem kevés lelkes hangoztatja ezekben az adásokban, hogy Isten is azt szeretné, ha jól élnénk, ha szép házunk lenne, és sok pénz lenne a bankszámlánkon.

Ez az állítás természetesen nem teljesen téves, de nem is a teljes igazság. Isten áldása elsősorban nem az anyagiakra vonatkozik. A legfontosabb az, hogy az életünket akarja meggyógyítani, és Fiában, Jézusban hidat emelt az Isten és emberek közötti szakadék fölé, amivel lehetőséget teremtett a bűneink terhetől való szabadulásra és az örök életre.

Másrészt azonban ránk, keresztyénekre az a veszély leselkedik, hogy Isten országának csupán ezt a „túlvilági” oldalát tartjuk szem előtt. Sajnos, sokszor jogosan ér az a kritika, hogy a keresztyének csupán a túlvilággal vi-

gasztalják az embereket ahelyett, hogy már ezen a világon feltúrnék az ingujjukat és tennének valamit. Isten azt szeretné, ha már ebben a földi életben tapasztalnánk az áldásait, sóként és világosságként élnénk ebben a világban. Isten természetesen anyagi áldásaiban is részeltetni szeretne bennünket. Érdekes, de igaz, hogy a keresztyén hit, kultúrától függetlenül világszerte együtt jár az életszínvonal növekedésével. Ha valaki megtér, sokkal felelősségteljesebben bánik a pénzzel. Általában szorgalmasabbá válik, és igyekszik tenni valamit a szegényebbekért és a gyengékért.

Tajvanban még ma is tapasztalhatók a keresztyénség pozitív hatásai. A második világháború után keresztyének építettek először kórházat. Ők gondoskodtak az árván maradtakról, a fogyatékosoknak pedig igyekeztek emberhez méltó életkörülményeket biztosítani.

Igen, Isten néha gazdagságot és jólétet is ajándékoz az övéinek. De nem azért, hogy visszavonuljanak a maguk kis világába és élvezzék jólétüket, hanem hogy a rájuk bízott javakat környezetük és a társadalom javára használják fel.

Sokat tanultam Tajvanon az amerikai misszionáriusoktól. Az Egyesült Államokban nem olyan jól szervezett a szociális hálózat, mint Németországban. Épp ezért az emberek sokkal jobban hozzászoktak, hogy segítsék egymást. Egy e-mailben olvastam, hogy a taicsungi nemzetközi gyülekezet tagjai 750 eurót gyűjtöttek, hogy egy családnak segítsenek a hiányzó betegbiztosítási díj pótlásában egy kórházi kezelésnél.

Nekünk, közép-európai keresztyéneknek különösen nagy a felelősségünk abban, hogy Istentől kapott javainkat jól használjuk fel, hiszen világviszonylatban elmondható, hogy csaknem a legmagasabb az életszínvonalunk. Isten bennünket már több mint 60 év békével, anyagiakkal, vallásszabadsággal és világviszonylatban még mindig jól szervezett egész-

ségügyi rendszerrel áldott meg. Aki ezt szem előtt tartja, annak a szíve háálával telik meg, és készségesen megosztja másokkal is ezt az áldást.

Daniel Frey

Daniel és Gabriele Frey: Két gyermekük van. Daniel a Liebenzelli Teológia elvégzése előtt ápolónak tanult, valamint Indiában rövidebb missziói szolgálaton vett részt. 2004 és 2008 között

Tajvanon szolgáltak: először a nyelvet tanulták (kínai mandarin nyelv), majd Taicsungban gyülekezeti munkát végeztek. 2009 eleje óta Németországban szolgálnak kínaiak között.

ECUADOR

A valódi gazdagság

Gazdag vagyok? Néhány évvel ezelőtt bizonyára „nem”-mel válaszoltam volna erre a kérdésre. Igaz, mindig megengedhetjük magunknak, hogy új ruhákat vásároljunk, elmeletünk néhány napra szabadságra, és nem kell lemondanunk a saját autóról sem. Ám ettől már gazdag az ember?

Az Ecuadorban eltöltött két év után elhatároztuk, hogy szerzünk egy kutyát. Hathetes kölyökkutyát vetünk, és reméltük, hogy hamarosan jó házőrző válik belőle. Rövid idő múlva azonban megbetegedett, és tudtuk, ha nem kap segítséget, nem éri meg a másnapot. Betettük hát az autóba, elmentünk a közeli városban lakó állatorvoshoz, akitől antibiotikumos kezelést kapott. A kutya életben maradt. Látszólag nem nagy probléma, ráadásul nem is került sokba.

Este elmentem házi bibliakörünkbe. A Márk 10,25-ről beszélgettünk: „Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint gazdagnak az Isten országába bejutni.” A bibliakör vezetője feltette a kérdést:

– Ki gazdag közületek?

A többiek biztosak voltak abban, hogy nem tartoznak a szerencsések közé. A következő kérdés így hangzott:

– Mit jelent egyáltalán a gazdagság? Érdekes válaszok hangzottak el:

– Ha az embernek a házában van a vécé, és éjjel nem kell kimennie a hidegbe.

– Ha rendszeresen vehet magának húst.

– Ha megengedheti magának a jó orvosi kezelést.

Egyre jobban összehúztam magam a székemen. Legszívesebben fel-

szívódtam volna. Elég rendszeresen eszünk húst, a vécénk bent van a házában, nem is egy, hanem kettő, német betegbiztosításunknak köszönhetően jó orvosokat engedhetünk meg magunknak. ... Miközben ezen gondolkodtam, valaki nevetni kezdett:

– Halljátok csak! Olyan emberek is vannak, akik beteg kutyájukat állatorvoshoz viszik...! – Igyekeztem láthatatlanná válni. Még jó, hogy senkinek sem beszéltem beteg kutyánkról.

Éjszaka még sokat foglalkoztatott a kérdés: Valóban gazdag vagyok? Fényűzően élek, ha a kutyámat elviszem az állatorvoshoz?

Ecuadorban nagyon nagy a különbség a szegények és a gazdagok között. A fővárosban, Quitóban a hatalmas bevásárlóközpontokban mindent megvehet magának az ember, amire csak vágyik: márkás ruhaneműt és cipőt, számítógépet, bútorokat, ékszert és még sok egyebet. Alig öt percnyire Cotacachitól, attól a kis vá-

rostól, amelyben lakunk, asszonyokat látunk, akik a folyóban mossák ruháikat, vagy férfiakat, akik két ökörrrel szántják fel parányi szántó földjüket. Sokan élnek a mezőgazdaságból, és ha minden jól megy, még ki is jönnek belőle. A gond akkor kezdődik, ha például orvosi segítségre van szükségük. Bár a kórházban ingyen ellátják őket, gyakran azonban éppen nincs orvos, vagy a kezelés nem tűnik megbízhatónak.

Mégis éppen a „szegény” emberek között vannak sokan, akiknek az életkörülményei és magatartása mélyen érintenek.

A gyülekezetben van egy jó barátnőm. Majdnem negyven éves, férje és két gyermeke van. Férje két évvel ezelőtt önálló kis üzletet nyitott, amelyben műanyagárukkal kereskedik. Ez a bolt többé-kevésbé biztosítja megélhetésüket. Barátnőm már hosszabb ideje betegeskedett. Egyik orvostól a másikig végigjárt minden-

kit, mire végre megállapították, hogy valószínűleg rákos. Hosszas tanakodás után a család arra az elhatározásra jutott, hogy Quitóba egy jó (és drága) kórházba küldik. A műtéthez és az azt követő kezelésekhöz nagy összegű hitelt kellett fölvenniük. Ezalatt betörték a boltba, és a betörők több mint 200 dollár értékű árut vittek el (ez több, mint ami a megélhetésükhöz havonta rendelkezésükre áll). Csodálkozom, hogy még sohasem hallottam őket sem panaszkodni, sem Istent vádolni. Sőt, teljes szívükből vallják:

– Tudjuk, hogy bízhatunk Istenben. Az Úr gondoskodik rólunk, nem hagy cserben.

Mi ez, ha nem gazdagság?! A gazdagság több, mint a sok pénz. Az a gazdag ember, aki tudja: Isten gondoskodik róla és naponta megadja, ami szüksége az élethez.

Egy alig húsz éves, három éve házas fiatalasszony szintén kedves

barátnőm. Mindenki arra vár, hogy végre gyermeke legyen. Egyszer beszélgetni kezdtünk és elmondta:

– Egyrészt a tanulmányaim miatt, másrészt férjem kis fémfeldolgozó üzemének berendezése miatt nagy adósságaink vannak. Ha most lenne gyermekünk, nem is tudnánk miből biztosítani az anyagiakat.

Bármennyire küzd is ez a fiatal pár a napi szükségletekért, mindennap velük étkezik egy jó barátjuk anélkül, hogy egy fillért is fizetne. A gyülekezeti munkában teljes erejükkel részt vesznek. Legszívesebben félretennék a munkájukat és az azzal járó jövedelmet, hogy a fiatalokkal vagy a gyülekezet ügyeivel törődhessenek. Miért? Szívük az Úr Jézus iránti égő szeretettel telt meg! Fontosabb nekik, hogy fiatalok halljanak Istenről, mint az, hogy anyagiilag jobban éljenek. Mégis gazdagok, mert sok barátjuk van, jó a házassá-

guk és Istennel mély a kapcsolatuk.

Még más embereket is ismerek, akik az anyagiakat nézve szegények, mégis naponta átéli, hogy Isten gondoskodik róluk, és hálásak azért a kevéért, ami rendelkezésükre áll. Sokat tanulhatunk ezektől az emberektől!

Ám térjünk vissza az elején felvetett kérdéshez: gazdag vagyok? Az itteniek szemében bizonyára az vagyok. De a gyülekezeti barátaimhoz hasonlóan én is szeretném megmutatni az embereknek, hogy az igazi gazdagság nem a pénztől függ, hanem az Istennel való kapcsolattól.

Simone Erndwein

Heiko és Simone Erndwein, két fiuk van. Heiko érettségi után a Teológiai Szemináriumot végezte el, Simone gyógypedagógiai ápolónő. 2006. július óta vannak Ecuadorban, tanulják a nyelvet és missziói munkát végeznek a kecsua indiánok között.

SZUDÁN

Gazdagság Dél-Szudánban

Szudán több törzsének fő tevékenysége az állattenyésztés. Főként teheneket tartanak. A gazdagság egyenesen arányos a csorda nagyságával. Tehenekkel fizetnek, a menaszszony hozományát is tehenek alkotják. Az állattenyésztők egész élete a tehenek körül forog. Amikor a dinkák, Dél-Szudán legnagyobb népcsoportja, táncolnak, lábukkal ütemesen dobognak a földön, kezüket pedig a tehenek méretes szarvához hasonlóan a magasba emelik. A teheneket szent állatként kezelik. Többet érnek gazdáik számára, mint saját feleségük. Teheneket ritkán vágnak le. A fiatal férfiak és fiúk számára megtiszteltetés vigyázni rájuk. Legeltetés közben is fegyvert tartanak maguknál, s a csordával élnek és vándorolnak. Gyakoriak az ún. „szarvasmarha-táborok”, olyan nagy területek, ahol a teheneket összetereleik, s a fiatal férfiak az állatok közt, a szabadban töltik az

éjszakát, és őrzik az állatokat. A megszáradt trágyát összegyűjtik, kiszáritják és éjszakára meggyújtják. Így tartják távol a legyeket és a szúnyogokat. A tábor felett füstfelhő képződik, és furcsa látványban van része az arra járóknak. A gyerekek és a fiatalok bőre inkább szürkének tűnik, mint feketének, mert a trágya égése során keletkezett hamuval dörzsölik be magukat. A „szarvasmarha-táborban” úgy érezzük, mintha 4000 évvel korábban, az ószövetségi időkben járnánk.

Stefan és munkatársa, John egy-órás autótúrán megérkezett a szomszéd városba, Jubába, hogy megvizsgáljanak egy régi leszállópályát. Az anglikán egyház püspöke is elkísérte őket, hogy a kis város kormányzójával beszélhessen a leszállópálya ügyében. A növényekkel benőtt beton leszállópálya közvetlen szomszédságában helyezkedett el a mundari, Dél-Szudán viszonylag kis létszámú, állattenyészté-

téssel foglalkozó törzsének „szarvasmarha-tábor”.

Stefan, John és a püspököt meghívták egy italra: friss, még meleg tehéntejjel kínálták őket. A vendégek minden erejüket összeszedték, hogy a tej el is fogyjon, hiszen a helyi szokás megköve-telte a tejes korsók teljes „kiürítését”.

Az elmúlt hetek egyik problémás területe a Dél-Szudán keleti részén található Pibor városának környéke. A konfliktus tárgyai: a tehenek és a legelők. Az egyik törzs meglopja a másikat, és gyakran erőszakosan zsákmányolnak, hiszen mindnyájan fegyvert viselnek. Az ellenségeskedés gyakran ölt tömegmészárláshoz hasonló méreteket, egész falvakat kifosztanak, válogatás nélkül ölnek meg embereket. Emiatt sok pibori lakos a szomszédos Lekongole-ba menekült. Stefan az AIC (Afrikai Belföldi Egyház) részére, a hátramaradtak és kifosztottak ellátására több mint öt tonna élelmiszert

küldött. Az adományokat két nap alatt, repülővel, többszöri fordulóval juttatták el a városba. Az ott honos törzs neve „murle”. Számunkra jó tapasztalat volt testközelből megélni, mekkora segítséget jelentett repülőnk ezeknek az elüldözött embereknek.

A megbékélés feltétele egy áldozat bemutatása. Egy „mabior“, egy hibátlan, fehér bika az áldozat. Mindez élénken emlékeztet az ószövetségi áldozati szertartásra, amely végül Jézusban, a tökéletes áldozati bárányban teljesedett be. A dél-szudániaknak szükségük van Jézusra és a szeretetről és megbocsátásról szóló üzenetére. Kultúrájuk meghatározó eleme a bosszú. „Ahogy te velem bánasz, úgy bánok én veled, de inkább még rosszabbul” íratlan szabály uralkodik. Közös ellenségük, Észak-Szudán pillanatnyilag alszik, és a törzsek tekintete most ismét egymásra szegeződik. Nagyon hiányzik az egység szilárd tudata. Mindenki magára van utalva.

Gyakran imádkozunk több dél-szudáni misszionáriusért. Az aratni-való sok, a munkás kevés. Ki kell(ene) használni az időt, hogy megnyerjük az embereket Jézusnak.

Befejezésül egy e heti történet: a MAF támogatja a Dél-Szudán közepén található Tonj kisváros misszionáriusait. Gyakran kapok tőlük e-mail-

ben sürgős imádságkérő üzenetet. Két napja érkezett egy üzenet, amelyben az állt, hogy Rilpout egy kicsi, otthonától nagyjából egy órányi gyalogútra fekvő klinikára szállították. Ötven felfegyverzett férfi támadta meg őt és kollégáit a „szarvasmarha-táborban”, és ellopták az egész csordát. A polgárháború alatt Tonjban minden férfinak volt fegyvere. A történet azonban drága, és nagy bűn volt ellövöldözni, kivéve, ha a dél-szudániak közös ellenségéről, az északi arabokról volt szó.

Ma, a béke napjaiban még mindig sok lőtt sebből vérző ember kerül a kórházakba és a klinikákra. A kis tonji missziói kórházban hetente általában két lőtt sebes sérültet látnak el. Most mindenki vásárolhat történeteket, s pillanatnyilag nincs ellenség, akivel harcolni kellene. Így válnak a fegyverek a törzsek és nemzetiségek közti konfliktusok megoldásának eszközévé.

Rilpou testén történet hatolt át, és megsértette a tüdejét is. A klinikán nem sok segítségre számíthat. Csodának kellene történnie ahhoz, hogy túlélje sérülését. Barátainkkal természetesen együtt fohászkodunk ezért a csodáért. E-mailjünkben így írunk: „Nem számít, mi lesz végül Rilpouval, mi ott vagyunk, hogy dicsőítsük Istent, s hogy Jézusba vetett reménységünkről

tegyünk bizonyosságot.” A misszionárius, aki maga is szudáni, elmagyarázta Rilpounak, milyen helyzetben van mind testileg, mind lelkileg. A beteg már nem tudott megszólalni, csak egyetértően bólintott. Mégis együtt imádkozott a misszionáriussal és arra kérte Jézust, hogy jöjjön az életébe.

Hogyan folytatódik a történet? Rilpou túlélte az éjszakát. A misszionárius házaspár szerzett egy autót, amivel a sebesültet s néhány rokonát a közeli, nagyobb városba szállították. Ott kórházba került, de nem tudjuk, hogy megoperálják-e, s a szükséges segítséget megadják-e neki. Hogy a sok érte imádkozó értesüljön Rilpou-ról, barátaink arra kérték rokonait, hogy folyamatosan számoljanak be az állapotáról. Rilpou nem egyedi eset...

Christine Hageneier

Stefan és Christine

Hageneiernek négy gyermeke van.

Stefan pilóta, illetve repülőgépszerelő, Christine ápolónő. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának egyéves képzésén vettek részt, 2003 óta Stefan a Liebenzelli Misszió és a MAF megbízásából missziói pilótaként dolgozott Kenyában, majd pedig Dél-Szudánban. Christine misszionáriusszülők gyermekeként született és nőtt fel Tanzániában.

MALAWI

Szegényes körülmények

Malawiban mindenütt a szegénységgel szembesülök. Az alábbi példák semmiképpen sem egyedi esetek. Az ilyen életkörülmények mindennaposak a városlakóknál, akiknek nincs állandó munkahelyük, és csak alkalmi munkákból tengődnek.

Itt vannak például szomszédaink a kis Balaka városban. Love asszonynak négy gyermeke van. A legidősebb, Henry, középiskolába jár, és még fél éve hiányzik a befejezéshez. Love 14 éves, és tizedikbe jár, Anne tizenkét éves, és jövőre megy

középiskolába, ha elő tudják teremteni a tandíjat. Majd még hátravan a nyolcéves Daniel.

Mai Love kétszer volt férjnél. Mindkét férj AIDS-ben halt meg, a nagy betegségben – ahogy mondani szokták. Most az anya négy gyermekével a városban él, távol a falutól, ahonnan eredetileg származik. Távol a létfenntartáshoz elegendő kukoricát biztosítottak számára a következő aratásig. Minden évben egy sor kukoricát vet kis háza mögött, amelyet

hullámlemez fed. A homlokzaton látszik, hogy elfogyott a cement. Ennek már egy éve, ám így is marad. Házacskája három kicsi szobából áll. A nappaliban két ütött-kopott szék helyezkedik el, amelyeket valószínűleg mások kiselejtezték. Egy kis polc is ott talált helyet, amelyen a Biblia a testápoló, a fésű és egyéb apróságok mellett fekszik, hiszen ezeket is el kell helyezni valahol. Több bútor nincs is. Love asszony minden nap köreteket főz például levelekből, amelyeket a középiskolában a diá-

koknak ad el. Néha nem megy az „üzlet”, és ilyenkor előfordul, hogy otthon nincs semmi enivaló. Ez történt legutóbb is: Love este elmondta nekünk, hogy egész nap még semmit sem evett. Nagyon sajnáltuk és adtunk neki néhány tojást, olajat, egy hagymát és néhány paradicsomot. Az arca felragyogott – a mindennapos leveles főzelék után ez az étel valóságos csemegének számíthatott.

Love a tandíját egy háztartásban mosogatással keresi meg. Ez kiváltságnak számít, mert a legtöbb lánynak az általános iskola nyolcadik osztályával befejeződik a tanulási lehetőség, mert csak ez ingyenes.

Aztán itt van Levison asszony. Férjével csak egy fiuk van, az egyéves Jamikani. Ők is a városban laknak. A városi élet költséges, mert mindent meg kell vásárolni, ami az étkezéshez kell. Férjével csak egyik nap-

ról a másikra tengődik. Levison asszony alkalmi munkát talált – hetente két-három óra mosást. Az így megkeresett pénzt félreteszi, hogy hová végén ki tudja fizetni a lakbért, ami két euró. Jól olvasták, két euró a havi lakbér! Ennek megfelelően szegényes volt a ház is, amelyben utoljára laktak. Egy szobából állt, nem volt ablaka, csak ajtaja. A ház hálólhelyül szolgált, semmi másra nem volt alkalmas.

Ebből a házból kiköltöztek, mert túl magas volt a lakbér. A jelenlegi ház hasonló lesz, csak 1 euróval olcsóbb.

Levison asszony mégis örvendező keresztyén, és munkája közben dicsérő énekeket énekel. Amikor legutóbb megkérdeztem, otthon van-e a férje, így felelt: „Nem. A falvakat járja, és paraffint árul.” A paraffint szívesen vásárolják, hogy egy kis lámpát gyújthassanak meg, mert nincs áram. Mérőedénye egy aprócska csé-

sze, amelybe körülbelül 20 milliliter fér. Másfél liter paraffint vesz naponta a benzinkútnál, és ha ezt a mennyiséget eladta, 70 cent a tiszta haszon. Ebből a pénzből feleségével és Jamikanival megint egy napra való élelmet vehet..

Ezek az életkörülmények mindig mélyen megráznak minket, és be kell látnunk, hogy egyáltalán nem természetes, ha mindennap van mit ennünk.

Marion Engstler, a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt iparcikkkereskedő volt. Szlovákiában egy ideig német lektorként szolgált, 2001 júliusa óta van Malawiban, a nyelvtanulás után a női munkába kapcsolódott be. Bibliatanulmányozó csoportokat vezet asszonyoknak, és női konferenciákat tart.

ZAMBIA

Bölcsesség és higgadtság

Szülői estet tartanak Kazamában, a Nemzetközi Iskolában, ebben az észak-zambiai kis magániskolában. Két fiunk ide jár iskola előkészítőbe. Megint a nyomorúságos pénzről van szó, ami sosem elég. Nincs pénz új könyvekre, beázik a tető, de nincs pénz a javítására. A tanárok hónapok óta nem kapják meg a teljes keresetüket.

Nekem, az újoncnak elmondják, hogy ez a helyzet évek óta tart. Már megszokták. Úgy tűnik, a megoldás az adománygyűjtés.

Családi napot szervezünk. A gyerekek árulják a belépőjegyeket, és valóságos versengés folyik, ki adja el a legtöbb jegyet. Játékokat terveznek, ételeket főznek és süteményeket sütnek. Még egy kis bolhapiacot is szerveznek.

Az eredmény: nagyszerűen sikerült nap, sok új ismeretség, alapos leégés a napon, és a költségek levonása után szép kis összeg marad az iskola pénztárának.

A kanadai felkészülési idő alatt egy egykori misszionáriusnő így vigasztalt:

– Ha már egy ideje Afrikában élsz, többé nem zavar majd a sokféle rovar. Hamar megtanulod, hogyha éjszaka felgyújtod a villanyt, kicsit várnod kell, amíg a svábbogarak elbújnak.

Akkoriban azt gondoltam, hogy velem ez sohasem fog megtörténni. Az első hónapokban mindent, ami mozgott, befújtam rovarirtóval. Szolgáltatunk utolsó évében kisfiunk egyszer így szólt:

– Anya, szeretnék egyszer egy svábbogarat látni.

– Nézz csak be abba a fiókba, ahol az evőeszközöket tartjuk!

Legfőbb ideje hazautazni szabadságra? Vagy, ahogy a szólás mondja: Mindent meg lehet szokni. – Valóban így van? És ha igen, jó ez így?

Kezdetben, Zambiában teljesen megrendített a szegénység és az élet-

körülmények látványa. Valahányszor megáll az autó, odajön az ablakhoz egy koldus vagy valaki, aki valamit el szeretne adni. Az a sok rongyos és piszkos gyermek – jóllaktak-e már valaha?

Az ember hamar eléri lehetőségei határait. Jézus mondja: „Aki kér, annak adj.” Ez azonban naponta nem egy-kétszer történik, tőlem tízszer vagy hússzor kér pénzt valaki, vagy azt akarja, hogy vegyek tőle valamit. De csakugyan minden koldusnak adjak? Nem vásárolhatok több paradicsomot, mint amennyit meg tudok enni, és nincs szükségem 50 gyertyatartóra. Nem egyszerű „gazdagnak” lenni. A szegények és gazdagok között óriási a különbség. Akár akarom, akár nem, Zambiában a gazdagokhoz tartozunk. Nagyon sok szomorú történetet hallottam. Sok közülük bizonyára igaz volt, néhányat csak kitáltak (vagyis hazudtak), hogy pénzhez jussanak. Jó példa erre egy férfi,

aki néhány hónapon belül kétszer kért pénzt édesanyja temetésére.

Mégis hamarabb megszokjuk a szegénységet és a szennyet, mint szeretnénk. Remélem azonban, hogy nem mindenhez szokom hozzá és fogadok el mint természeteset.

„Isten adjon nekem higgadtságot,

hogy fogadjam el azokat a dolgokat, amelyeket nem tudok megváltoztatni, bátorságot azoknak a dolgoknak a megváltoztatásához, amelyeket meg tudok változtatni, és bölcsességet, hogy a kettő között különbséget tudjak tenni.” (Reinhold Niebuhr).

Susann Weißflog

Jens és Susann Weißflog:
három gyermekük van. Jens betegápoló, Susann pénzügyes, 2005 óta misszionáriusok Zambíában. A nyelvtanulás után betegápolóként dolgoznak a Mungwi klinikán, főleg az AIDS betegek között.

SPANYOLORSZÁG

„Gazdag lesz, aki ajándékoz, aki az Istentől rábízott szeretetet, időt és pénzt nem tartja meg magának.”

(Christoph Zehendner).

Ennek az éneknek a refrénje évtizedek óta kísér. Az első körzetemben, ahol gyülekezeti diakonisszaként végeztem a munkámat, az egyik fiatal „ki akarta próbálni”, hogy igaz-e: az embernek marad pénze, ha elajándékozza. Igaz! Feláldozta, pedig igazán nem volt sok pénze. Az összeget más oldalról „visszakapta”.

A második körzetemben játék közben megkérdezték:

– Mit tennél, ha nagyobb pénzeszeget kapnál?

– Adománynak felajánlanám – válaszolta valaki az ifjúsági körből teljesen váratlanul.

Még aránylag új ember voltam a körzetben és csodálkoztam, mert nem is tudtam, hogy a pénzről prédikáltam, vagy bármit is mondtam volna ezzel kapcsolatban. Fontosnak tartottam azonban, hogy a gyermekórákban és a serdülő- és ifjúsági körben mindig legyen egy persely.

Amikor Stuttgart-Bad Cannstattban, a Dél-német Közösségek Szövetségében dolgoztam, Esslingenbe költöztem, ahol álomszép konyhám volt, amelyet nagyon élveztem. Aztán szóba jött, hogy el kell hagynom az országot. Most mi legyen? Senki sem akarta megvenni a konyhaberendezésemet. Imádkoztam,

és minden eszközt bevettem, hogy vevőt találjak. Utolsó pillanatban Isten megajándékozott egy megoldással. Vasárnap Plochingenbe mentem a gyülekezetbe, hogy elbúcsúzzam tőlük. Imakérésként elmondtam nekik, hogy másnap meg kell mondanom, mit teszek a konyhabútorokkal. Az összejövetel után odajött hozzám valaki, és elmondta, hogy a közösségi ház egyik lakásában éppen új konyhabútorra lenne szükség. Theo Hertlertől, spanyolországi misszionárius csoportunk vezetőjétől hallottam, hogy a marbellai gyülekezettel gyakran kelnek útra, és sokszor kevés az autó. Nekem elég lett volna egy kerékpár is. Az előző kilenc évben jól megvoltam autó nélkül. A háztartásomból több mindent odaadtam másoknak. Az ismerősök eljöhetnek és kiválaszthatták, amit akartak. Néhányuktól adományt kaptam érte. Egyszer arra gondoltam, hogy valamit szívesen megtartottam volna. Aztán eszembe jutott: hiszen minden múlandó. Még mindig maradt nekem elég.

Amikor tavaly júliusban csupán egy 20 kilós bőrönddel utaztam ki Spanyolországba, még kicsit kevésnek is találtam. Autómat még nem tudták leszállítani. Mégis nagyszerűnek találtam, hogy ennyire kevés a holmim, könnyű rendet tartani, és minden olyan áttekinthető. A házimunka

nem jelentett nagy terhet, és sok időt tölthettem a spanyol nyelv tanulásával. Isten tökéletes időzítését tapasztaltam abban, hogy az autó csak novemberi átköltözésem után érkezett meg és vele együtt néhány csomag is.

Carolin Hertler nemrég azt kérdezte, nem lenne-e szükségem valamilyen akciós termékre.

– Ha a következő két költözködésemre gondolok, akkor semmire sincs szükségem – feleltem.

Amíg otthon lesz Németországban, az ő lakásukba költözhetek. Valójában sokkal kevesebbel beérheti az ember, mint gondolná.

Így jobban tudok figyelni a másik emberre is. Gyülekezetünkben, itt, Marbellában van néhány munkanélküli és szegény ember. Gyakran gyűjtünk élelmiszereket azok számára, akiknek éppen kevés van. A pénzügyi válság keményen érintette Spanyolországot.

– Most mi adunk azoknak, akik segítséget szenvednek. Talán egyszer nekünk is szükségünk lesz segítségre, mert mi szenvedünk hiányt – mondta nemrég egy munkatárs.

Júniustól új munkatársnőt kaptunk: Jaky-t Ecuadorból. Már hosszabb ideje él Spanyolországban. Madridban befejezte bibliaiskolai tanulmányait, és most csapatunkat erősíti. Mint gyülekezet, megenged-

hetjük ezt magunknak? Hogyan biztosíthatjuk az anyagiakat? Meg kell kérdezni minden gyülekezeti tagot, havonta hány euróra kötelezi el magát, és kifejezetten erre a célra adna-e adományt. Ezt azonban Jaky nem szeretné. Elég csak Istenben bízni? A következő félévre egyvalaki már nagyobb összeget ígért, és néhányan mások is ígértek adományokat. Bámulatos, hogy a gyülekezeti tagok Isten ügyére aránylag sok pénzt áldoz-

nak gyülekezetünkben, ezekben a nehéz időkben. Hála legyen Istennek!

„És örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívvel önként adakoztak az Úrnak” (1Kronika 29,9).

Az adakozás örömet ad, azt az örömet, hogy mások örülnek, és mindenekelőtt Isten áldásának az örömét. Ezt a gazdagságot kívánom minden olvasónak!

Elisabeth Matter missziós nővér

Elisabeth Matter missziós nővér, a Liebenzelli Misszió Bibliáiskolájának elvégzése előtt könyvügynök volt, hat évig közösségi munkát végzett a Dél-Német Közösségek Szövetségében, nyolc évig munkálkodott a központban, 2008 óta a spanyolországi Marbellában előbb a nyelvet tanulta és a kultúrát tanulmányozta, most pedig gyülekezeti munkában áll.

MIKRONÉZIA

Teljesen más elvek a pénzkezelésben

A faluban nincsenek titkok. A legtöbben tudják a másiktól, mennyi a jövedelme vagy mekkora a nyugdíja. Amikor egy csónak visszatér a bevásárlásról, a szomszédok szívesen segítenek a kicsomagolásban, és minden árut bevisznek a lakóházba. Mindenki láthatja, mit vásároltak a háziak. Mindenki tudja a másiktól, mi van, ami segít világos képet alkotni arról, kitől mit várhatnak el. Tudják, kihez fordulhatnak, ha bajban vannak. Kitől kérhetnek egy kis benzint, ha váratlanul útra kell kelniük, kinek van varrógépe, vagy ki tudna kölcsönadni egy talicskát. Ezek ismerete megkönnyíti a nagy ünnepek előkészítését (lelkész-találkozót, lelkész beiktatást, templomszentelést vagy hasonló rendezvényeket). A gyülekezet vezető lelkésze vagy a felesége összeállít egy listát azokról az ennyivalókról, amelyek „adományozásával” az emberek hozzájárulhatnak az ünnepélyhez. A lelkész ismeri a gyülekezeti tagok anyagi helyzetét, és ennek megfelelően határozza meg a dologi adományok mértékét. Ha valakinek nincs jövedelme, az hozhat például a kertjéből kenyérgyümölcsöt vagy elmegy tintahalat fogni. Akinek több van, az felszólítást kap, hogy többet is adjon. Limonádét kell vásárolnia vagy egy tízkilós láda csirkehúst kell hoznia. Mindenkit beosztanak adakozásra.

Csuukon az ajándékok gyakran természetbenik. A látogatónak vagy

a díszvendégnek becsomagolják az egész maradék ételt, amit nem fogyasztott el a helyszínen. Egy csirkecombot megesznek és a csirke többi részét hazaviszik, két banán eltűnik a vendég gyomrában, a banáncserje többi termése pedig a csónakban köt ki. Az ajándékok egyengetik az utakat, segítenek a megajándékozott és családja jóindulatát megnyerni, hogy később hálásak is legyenek, és lehetőleg egy még nagyobb ajándékkal viszonozzák.

Ez a gondolkozásmód kihat a missziói munkára is. Bármennyire is igyekeztek a misszionáriusok, még nem tudták elérni, hogy a csuuki gyülekezetek a saját, Japon szolgáló misszionáriusukat támogassák. Amikor azonban az „ő” misszionáriusuk hazajön szabadságra, a családnak egy lakást bocsátanak a rendelkezésére. Sőt, bőségesen ellátják élelemmel, vagy a gyülekezetek sorban meghívják. Ellátásukról elsősorban a rokonoknak kell gondoskodniuk. Az egyes gyülekezetek csak ezután lesznek aktívak. Alig hogy a misszionárius kikerül a látóterükből, mert visszautazott Japra, a támogatásra való készség is megszűnik.

Inkább tárgyi ajándékokat adnak, semmint pénzt. A tárgyakról lehet tudni, mi történik velük. A pénzt könnyű más célokra fordítani. Ha a pénzt a közeljövőben valamilyen meghatározott célra fogják

költeni (például repülőjegyre vagy építőanyagra), inkább megnyitják a pénztárcájukat.

Ennek a gondolkodásmódnak az az árnyoldala, hogy az anyagiak kezelésében a helybeliek alig bíznak meg saját embereikben. Ha valaki hozzáfér valamilyen pénzhez (legyen az a sajátja vagy a másé), azt gyakran megkeresik, és arra kéri, bocsássa rendelkezésükre. Náluk a pillanatnyi baj messzemenő elsőbbséget élvez. Segíteni kell. Így megtörténhet, hogy egy üzlet vagy egy szervezet pénztárosát megkérdezik, nem tudna-e kölcsön, sőt ajándékba pénzt adni, vagy járuljon hozzá a temetési költségekhez. Többnyire a „kedves” rokonok zaklatják ilyesmivel. Abban a társadalomban, amelyben a „nem” sértésnek számít, ki utasíthatja vissza a segítségnyújtást, ha egyszer hozzáfér az üzlet pénzéhez?

Ha valaki becsületes szeretne lenni, és mégis jóindulatról és előzékenységről szeretne tanúságot tenni, akkor hivatkozhat a felettesére és annak végleges döntésére. Az üzleti életben éppen ezért sok menedzserállást külföldiek (fülöp-szigetiek) töltenek be. A kultúra alapján ők megtehetik, hogy az ilyen pénzkéréseket elutasítsák, hiszen nem rokonai a kérvényezőnek.

A Csendes-óceáni Bibliaiskola néhány fiatal hallgatójának ég a szíve

a világmiszióért. Látják a szükségét a buddhista és iszlám Ázsiában. Kétszáz lennének tanulmányaik befejezésével külföldön misziói munkát végezni. A munka anyagi háttere azonban elég bizonytalan.

Így aztán egyelőre csak rövid misziói utakra mennek. Ez év június-júliusában egy kilencfős diákcsoport ment Thaiföldre a nemzetközi Timóteus Társasággal, rövid misziói útra. Ebben az esetben is elsősorban a rokonok és barátok tették lehetővé egy-egy diák számára a szolgáltatást.

Az anyagiakban mutatkozó hézagokat többek között autószerű akciókkal igyekeznek kitölteni.

Az anyagiak ilyen többszörös biztosítása talán hosszabb távú misziói szolgáltatásokat is lehetővé tehetne. Amikor a fiatal miszionárius meglátogatja családját és a honi gyülekezeteket, mindennel ellátják. Megadják a kezdő segítséget az első vagy újbóli kiutazásra, de a külföldi tartózkodás ideje alatt sátorkészítőként kell megélhetését biztosítania.

Hartmut és Urte Scherer

Hartmut és Urte Scherer: a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Hartmut járműépítő, Urte főkönyvelő volt. 1997 óta Hartmut bibliaiskolai tanár, Urte pedig az iskola könyvelését intézi a mikronéziai Csuukon. 2001–2003 között az USA-ban továbbképzésen vettek részt, 2003-tól a bibliaiskola fiókkintézetét vezették, és tanítottak a kormányzati székhelyen, Wenón, 2008 júliusa óta Guamon vannak.

ZAMBIA

Takarékosság zambiai módra

– Bajban vagyok, tudna nekem kölcsönt adni? – kérdezte tőlem az Amano-iskola egyik munkása.

– Gyere holnap az irodámba! Ott majd megbeszéljük – válaszoltam.

Az Amano-iskolában tulajdonképpen határozott kölcsönzési tilalmat adtam ki, mert gyakran veszedelmekhez vezet, és a tartozást legtöbbször el lehet felejteni.

Afrikában azonban nem lehet egyszerűen nemet mondani, mert az udvariatlan. Amikor aztán az irodában átnéztem személyi aktáját, láttam, hogy egyszerre két felesége van. Másnap szóba hoztam az ügyet és kifejtettem:

– Ha két feleséget engedhetsz meg magadnak, akkor bizonyára a jómódúakhoz tartozol. Nekem csak egy feleségem van. Akkor inkább olyantól kérj, akinek szintén két felesége van!

Ezen aztán mindketten jót neveltünk, ám másnap néhány munkás mindjárt azzal jött hozzám, hogy csak egy feleségük van, kaphatnának-e kölcsönt.

Zambiában az emberek általában számítanak az elutasító válaszra. Gyakran több embert is meg kell kérdezniük, míg végre valakitől kapnak valamit. (A 20%-os hitelkamat miatt a bankokhoz inkább nem is fordulnak!) Nekünk, európaiaknak a vizsztatás gyakran csalódást okoz,

hiszen csak olyan emberektől kérünk, akiktől valóban segítséget várunk. Ezért inkább bízunk biztosításainkban és banki megtakarításainkban, ez pedig a jelenlegi pénzügyi válságban kicsit elgondolkoztatott.

„A kinyújtott kéz rendszere” itt, Afrikában jól működik. Akkor mégis miért van az, hogy Zambia a nagy összegű fejlesztési segélyek és a világbank adósság elengedése ellenére még mindig a világ legszegényebb országai közé tartozik? Azt gondolom, sokan kerestek, és a mai napig nem találtak erre választ. Túlságosan összetett a kérdés, és minden bármennyire okos, sőt zseniális megoldás megbukik, ha az emberek nem becsületesek, és csak saját igényeiket szeretnék kielégíteni. A Máté 6,24-ben olvassuk: „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhat Istennek és a mammonnak.”

Afrikának nem kellene a szegénységgel küszködnie, ha a kormányok több felelősségtudattal akarnának valamit tenni. Stabilitás, biztonság és néhány egyszerű törvény betartása nélkül a pénzt vagy gyorsan elköltik vagy kiviszik az országból. Az afrikaiak magánvagyonának 40%-át külföldön fektetik be, nem is említve a kormányok sok milliárd dollár-

ját, amelyeket svájci folyószámlákon tartanak!

Zambia fővárosa korábbi nevét a talán legismertebb miszionáriusról, Livingstone-ról kapta. Ma is láthatóan keresztyén ország, és az is akar maradni. Amikor néhány évvel ezelőtt az adósságteher megint elviselhetetlenné vált, egy arab országokból jött küldöttség ajánlatot tett a kormánynak: ha Zambia az iskolákban bevezeti a Koránt, minden adósságát elengedik, amivel arab országoknak tartozik. Csábító ajánlat! Miután azonban az összes zambiai miszió, egyház és hívó hallott az ajánlatról és együtt imádkoztak az elutasításáért, a kormány valóban elutasította az ajánlatot. Alig két évvel később Angliában a legtökeerősebb országok eldöntötték, hogy Zambia összes adósságát elengedik – nemcsak az araboknak járót! Ilyen hatalmas Istenünk van!

„Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges” (Máté 19,26).

Itt, Afrikában éppen az jelenti nekünk a kihívást, hogy minden lehetséges, és semmit sem lehet megtervezni, minden Isten kezében van, és nekünk egyszerűen bízunk kell. Mindenekelőtt Zambia kormányáért, miszióinkért és társegyházunkért imádkozom, de az egyes emberekért is, akikkel naponta találkozunk. Kis lépésekben kell előre haladnunk. Sok

időt fordítok egyes emberekre, és átadom nekik azokat az ismereteket, amelyekre pénzügyi és számlavezetési tanácsadóként szert tettem. Sokan értékelik ezt a munkát, és már látszanak az első eredmények. Az Amanoiskola munkásaival takarékosági mozgalomba kezdünk. Mindenki letehet nálam pénzt, vagyis borítékba teszi, és valamilyen célra, például tandíjra vagy műtrágya vásárlására gyűjt. Már több mindenre összegyűlt a pénz. Az emberek rájönnek, hogy sokkal jobb előbb félretenni a pénzt, mint havonta törleszteni az adósságokat, és elveszteni a függetlenségünket. A rokonok gyakran jönnek és

kérnek kölcsön ilyen vagy olyan célra. Otthon a pénz sokszor még a házastárs előtt sincs biztonságban.

Legnehezebb a dolguk a könyvelőknek és a pénzkezelőknek. A sokféle anyagi baj és a személyes gondok miatt nagy kísértést jelent a mások pénzével való sáfárkodás.

„Hogyan tarthatja tisztán életét az ifjú? Úgy, hogy megtartja ígését. Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól! Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened” (Zsolt 119,9–11).

Az elmúlt években néhány helybeli könyvelővel dolgoztam együtt,

és egyeseket ki is képeztem. Bár milyen kevés is az idő, a napi-rend elején mindig tartunk áhítatot. Meggyőződésem, hogy ha az emberek itt, Afrikában nemcsak pénzt adunk, hanem a tudásunkat, kerestyeink értékeit és Isten szeretetét is, akkor Afrikának van esélye.

Shany Grimes

Shany és Martina Grimes: három gyermekük van. Shany üzembiztos, Martina ápolónő. A zambiai misszióban a csingolai Amano bentlakásos iskola és a Liebenzelli Misszió anyagi ügyeiért felelősek Zambiában.

PÁPUA ÚJ-GUINEA

A szigetlakóknak is szükségük van készpénzre

Itt, Mánusz szigetén az emberek egész jól boldogulnak kevés pénzből is: az édesburgonya, a táró, a banán és az ananász megterem a kertben, hal van a tengerben, víz ingyen vihető a patakból, szemétszállításra és fűtésre nincs szükség, és egész jól el lehet még hordani azt a ruhát, amin alig néhány lyuk és folt éktelenkedik. Más a helyzet, ha tandíjat vagy menyasszonypénzt kell fizetni, vagy ha az ember városban él. Ilyenkor itt, Pápua Új-Guineában is szükség van készpénzre.

Nekünk, Mánusz szigetén élő misszionáriusoknak is kikerülhetetlen téma a pénz, amit az elmúlt két napban történt három példával szeretnék szemléltetni:

Tegnap délután bibliaiskolánk egyik tanárát vezettem be az iskola könyvelésébe. A Molnár Mária Bibliaiskola fiatal férfiakat és nőket képez ki lelkészekké és gyülekezeti diakónusokká. Az iskola vezetése a hazai kollégák kezében van. Mi, a Liebenzelli Misszió (LM), többnyire egy tanárt biztosítunk, és rendelkezésre állunk, ha tanácsra vagy segítségre van szükség. Ezenkívül a hazai kollégáknak fizetés kiegészítést juttatunk, és átvállaljuk a diákok tandí-

jának egy részét. A fizetés kiegészítést azután vezettük be, miután egyre több bibliaiskolai tanár szerződött át állami iskolába, ahol lényegesen többet kerestek. Így a kiegészítéssel, a fizetésük egyharmadával vagy a felével több, mint az állami iskolában tanító tanároké. Számunkra fontos a bibliaiskolában a folytonosság és a minőség. Reméljük, hogy tanáraink még sokáig nálunk maradnak, ám a Liebenzelli Misszió hozzájárulása a diákok tandíjához évente öt százalékkal csökken, és pár év múlva meg fog szűnni. Szeretnénk, ha a hazai egyház egyre nagyobb felelősséget vállalna a bibliaiskoláért, amelyet az elmúlt években anyagi okok miatt többször fenyegetett a bezárás réme. Németországból érkező támogatás nélkül valószínűleg nem is lett volna idáig fenntartható. Misszióink természetesen nagy súlyt fektet arra, hogy az adományokat célszerűen használják fel, ennek megfelelően ragaszkodunk (mint egyébként a német pénzügyi hivatal is) a pontos könyveléshez. Az olyan intézmények életben maradása, mint a bibliaiskola, Pápua Új-Guineában, ebben a korrupcióval átszótt országban csak úgy lehetséges, ha be tudjuk bizonyítani, hogy

a pénzek nem zsebekbe vándoroltak. Francis, a tanár, akit pénztárosnak tanítottak be, tegnap nagyon lelkes lett a könyvelőprogramunk láttán, de még párszor össze kell ülnünk, míg a feladatot teljesen át tudja venni.

Ma délután valaki kopog az irodám ajtaján. Luke látogat meg, az ECOM (Evangelical Church of Manus – Mánuszi Evangéliumi Egyház) ifjúsági referense, akivel szorosán együttműködünk. Holnap délután konferenciát tartanak falusi iskolák diákjainak. Eredetileg úgy beszéltük meg, hogy annak a falunak a gyülekezete gondoskodik az enivalóról, ahol a konferenciát tartják. Erre most jön valaki, és azt kéri, hogy mi szerezzünk be rizst, lisztet, dobozos halat, cukrot és olajat. Az ifjúsági munkának nincs pénze, mire a vezető hozzám küldte Luke-ot, hátha én tudok segíteni... Mit tegyek? Segítsek? Vagy egyszerűen utasítsam vissza a kérést? A misszió nem különített el ilyen célra pénzt. Segítsek magánszemélyként? Átszámítva 50 euróból már be lehetne vásárolni. Családunk fel tudná vállalni ezt az összeget, de nem akarom ilyen könnyen levenni a problémát, és ezzel együtt a felelősséget az egyház válláról. Más-

részt viszont nekem is fontos, hogy a konferencia megrendezésre kerüljön.

– A misszió pénzből nem tudok kivenni az ellátásra. Családom pedig nemrégén adományozott élelmiszereket a legutóbbi konferenciára. A cukrot és az olajat beszerezem, de a többit nem. Ehetünk édesburgonyát és zöldséget, abból van elég a faluban, nem kell feltétlenül rizs és dobozos hal – jelentem ki Luke-nak.

Luke megérti és elfogadja döntésemet. Néha egyszerűbb lenne segíteni, ha valahol szükség van rá. Mi pedig, akiknek lehetőségük van segíteni, nem akarunk fukarok lenni, de az egyház felnőtté válásához az is hozzátartozik, hogy ne külső segítségre hagyatkozzon, hanem maga vállalja fel a nehézségeket. Javasolni fogom, hogy a konferencia után ülünk össze és gondoljuk át, mit tudunk közösen vállalni azért, hogy az ifjúsági munkát anyagilag ismét működésképesé tudjuk tenni, és megbízásunkat teljesíteni tudjuk, vagyis el tudjuk juttatni a fiatalokhoz az örömhírt. Ennek talán több haszna van, mintha minden programnál besegítünk egy kicsit.

Egy csésze kávé mellett arról egyeztetünk, hogy a Pondrun családot, mint az ECOM misszionáriusait Malawiba küldjük. Amikor közel három évvel ezelőtt megérkeztünk Mánusz szigetére, konkrét formát öltött egy misszionárius kiküldésének a gondolata. Tulajdonképpen azt reméltük, hogy Pondrunék mostanra már Malawiban lesznek, de az indulás dátuma még most sem tisztázott. A késés egyik oka az, hogy az egyház még nem gyűjtötte össze a szükséges összeget. Mi, a LM azt szeretnénk, ha az ECOM aktív partner lenne a missziói munkában, vállalná a felelősséget és a kötelezettségeket. A ma délutáni ülésen megállapodtunk egy támogatásgyűjtő vacsora szervezésében. Ez olyan szeretetvendégséggel egybekötött alkalom, amikor arra kérjük az embereket, hogy nagyobb összeggel járuljanak hozzá a

missziói munkához. Közösen átgondoltuk a gyerekek iskolai képzését és a családi biztosítást is. Reális, hogy az ECOM fedezze ezeket a költségeket? Vagy talán mégis az lenne a helyénvaló, ha a LM az egyháznak ezt a feladatát itt, Mánusz szigetén anyagilag felkarolná, hogy a misszionáriusok a közeljövőben végre ki tudjanak utazni?

Ahogy a példák is szemléltették, az alábbi kulcskérdések foglalkoztatnak:

– Mi szolgálja a hazai egyház felnőtté válását, növekedését és a felelősség átvételét az evangélium terjesztésében?

– Összességében mi szolgálja Isten országát?

– Mi mint LM mit tegyünk? A mi eszközeink is korlátozottak.

– Milyen legyen a bizonyoságtételünk nekünk, misszionáriusoknak?

Ezekre a kérdésekre nem léteznek olyan válaszok, amelyek minden esetben megállnák a helyüket, és gyakran gondolkozunk azon, ebben vagy abban az esetben mi lenne a legjobb magatartás. Ha korábban nem fektettünk volna be anyagi eszközöket, sok minden nem jött volna létre itt, Mánusz szigetén, ami ma gyümölcsöt terem. Ám az is igaz, hogy egy közel százéves egyházat nem kell és nem is szabad úgy kezelni, mint egy kisgyermeket. Ennek ellenére a jövőben is bevetjük az anyagi lehetőségeinket, méghozzá célzottan ott, ahol Isten országának előmozdításához szükséges és segítséget jelent.

„Adni” mánuszi módra

(1) Az egyik lelkipásztorunk meséli: „Pár évvel ezelőtt Mánusz déli szigetén, egy kis faluban szolgáltam. A családom igazán nem bővelkedett földi javakban. Kicsiny kis fizetésünkből gyakran ki sem jöttünk a hónap végéig. Néha szó szerint éhezünk. Ráadásul az emberek a faluban, régi szokás szerint a lel-

kipásztorhoz mennek, ha cukorra, rizsre, halra vagy valami másra van szükségük, mert azt gondolják, hogy nem fogja visszautasítani a kérésüket. Emiatt gyakran kerültünk szorult helyzetbe.

A szomszédos gyülekezet elöljárója hallott a nyomorúságunkról, és segítségünkre akart sietni. Újra és újra megrakta zöldséggel és hallal a csónakját, és éjszakánként – amikor senki sem láthatta – halkán átevezett hozzánk.

– Gyere gyorsan! – suttozta az ajtóban. – Fogd az ételt, és vidd a házba, de ne a konyhába tedd, ahol rögtön mindenki meglátja! Ez a tiétek. Pár napig elég lesz.”

Azután beült kis csónakjába, majd halkán és észrevétlenül visszavezett a falujába.”

(2) John Popres lelkipásztor, lehetett volna akár sváb is. John reggeltől estig dolgozik, gyakorlatias ember lévén legszívesebben kézi munkát végez. Az elektromos fűrésze ritkán áll napközben. John egyedülálló, és pár évvel ezelőtt helyezték át Mánusz szigetéről Madang tartomány egyik kis őserdei falujába, távol minden civilizációtól, ahol pár évvel korábban alakult egy kis gyülekezet. John megkedvelte az ottaniakat, és szeret ott élni. Amikor három év elteltével visszajött Mánusz szigetére, egy családot és egy fiatal nőt hozott magával a falujából a mánuszi bibliaiskolába. Késznek mutatkozott arra, hogy fizesse a tandíjukat és gondoskodjon a megélhetésükről. Mivel lelkipásztorként csak nagyon keveset keres, szabadságoltatta magát, hogy dolgozhasson, és elég pénzt keressen diákjai támogatására. Az iskolai szünetben a madangiak csak napszámos munkát tudtak vállalni, ezért a lelkipásztor épített nekik – velük együtt – a saját telkén egy házat, és rendelkezésükre bocsátotta a hozzá tartozó földterületet, hogy megművelhessék.

A család és a fiatal nő időközben

elvégezte az iskolát. A tervek szerint pár év tapasztalatszerzés után Mánusz szigetéről visszatérnek Madang tartománybeli falujukba, hogy ott hirdessék az evangéliumot.

(3) Az ECOM ifjúsági referense kéthetente 90 kína fizetést kap. Ez átszámítva körülbelül 25 euró (6770 Ft). Az ifjúsági munkának jelenleg semmi pénze sincs, ezért minden fizetéskor elkülöníti a fizetése tizedét, hogy legalább papírra, postaköltségre, fénymásolatra vagy a rádiós híradások költségére jusson pénz.

(4) Az ECOM egyik vezető munkatársa, egy tehetős üzletember a családjával együtt arra kötelezte el

magát: minden misszionáriusnak, akit az ECOM Malawiba küld, induláskor egy nagyobb összeget adományoz, hogy az első hónapokban az afrikai országban biztosított legyen a misszionárius család megélhetése, és az anyagiak előteremtésére ne legyen gondjuk.

(5) Minden gyülekezet köteles évente egy bizonyos összeget átutalni az egyházi központnak, hogy összejöjjön a pénz egy misszionárius család kiküldésére. Amikor nemrégiben egy gyülekezetben prédikáltam, az istentisztelet végén kihirdették, hogy az összeg egy része már összegyűlt, de egy-két kivétellel csak özvegyek

adományoztak. A hír mélyen megindított. Isten gyakran felhasznál olyan embereket, akik a kevésen is hűek. Példák lehetnek azoknak, akik lényegesen többet tudnának adni.

Simon Hermann

Simon és Yvonne Hermann.
Két gyermekük van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Simon munkafejlesztési szakember, Yvonne műszerész volt. 2006 óta Pápua Új-Guineában élnek, nyelvi tanulmányaik befejezése óta iskolai és ifjúsági munkában szolgálnak Mánusz szigetén.

Könyvajánló

Az Evangéliumi Kiadó és Iratmissziónál megjelent két missziói témájú könyv:

Fordulat a szakadéknál

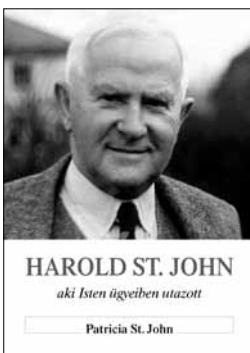
A5, 200 oldal

Szerző: Pauline Hamilton

Pauline Hamilton, amerikai misszionáriusnő 32 évet töltött el missziós szolgálaton kínai emberek között. Megindítóan szép és megrendítően nehéz életútjára visszatekintve így foglalta össze Isten gondviselő szeretetét: „Sohasem engedett elesni, sohasem hagyott cserben, és sohasem engedett el.”

Öngyilkossági szándéka ellenére – Isten nem engedte lezuhanni a szikláról egy forró augusztusi délutánon 1938-ban, hanem megmutatta neki a szabadulás egyetlen útját. Nem hagyta cserben, amikor életveszélyben volt, vagy rákos betegségben szenvedett, vagy ha utolsó filléréig kirabolták. Töretlen, imádkozó lelkülete, Isten gondviselése iránti feltétlen bizalma minden olvasónak példaként szolgálhat.

Ár: 1200 Ft

Harold St. John – aki Isten ügyeiben utazott

A5, 160 oldal

Szerző: Patricia St. John

A Nyomok a hóban és még 12 magyarul megjelent könyv szerzője ír édesapjáról szeretettel. Édesapja teljes szívvel ragaszkodott a Bibliához, Isten örök beszédéhez, amelyet állandóan tanulmányozott, mint aki abban „nagy nyereséget talált”. Negyven éven át utazott a fél világon, hirdette és tanítva az Igét. Ez a könyv több, mint életrajz, ez példa és felhívás a teljes odaszánásra, az Úr Jézus követésére.

Ár: 1000 Ft

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu